

ἐτῶν τῆς ἱστορικῆς ἐποχῆς, ἐποχὴ ὅμως ἀγριότητος ἐπὶ πολὺ παραταθεῖσα ἢ ἀναγκαῖα πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἀκόμη προφανὲς διὰ τὸν Ροβινσὼν τοῦλάχιστον, ὅτι διὰ παῖδα, τὰ χαρακτηριστικὰ ταῦτα, τὰ ἴδια δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἐγεννήθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν πρὶν ἢ τὸ ἀνθρώπινον γένος διακριθῇ εἰς φυλὰς καὶ σκορπισθῇ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπολογίσῃ τὴν φεβερὰν ταύτην περίοδον εἰς ἔτη εἶναι ὁ βιολόγος ἐξίσου ἀνίσχυρος ὅσον καὶ ὁ μύστης τῆς γεωλογικῆς χρονολογίας.

I.

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

(ἴδε σελ. 168)

Ἐπανελάθε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς:

— «Νὰ περιποιηθῇ τὴν Μαρίαν, ὥσάν νὰ ἦμην ἐγὼ ἢ ἴδια. Σὲ τὸ λέγω διότι εἰζεύρω ὅτι εἶσαι πολὺ λακίς ἀφηρημένος...»

Ὁ συμπατριώτης μου ἐδίπλωσε τὸ γράμμα καὶ ἐνισχυόμενος ἀπὸ τὰς συμβουλὰς τὰς ὑποίας ἀνέγνωσε, εἶπεν εἰς τὴν σύντροφόν του μὲ τρυφεράν ἐπιμονήν.

— Τολμῶ τώρα, νὰ σὲ παρακαλέσω, Μαρία, νὰ ἡσυχάσῃς ὀλίγον, διότι ἔχεις μεγάλην ἀνάγκην ἡσυχίας. Μὴ κυττάζῃς πλέον ἀπὸ τὸ παράθυρον πλάγιασε λίγο· προσπάθησε νὰ κοιμηθῇς, ταλαίπωρό μου παιδί, θὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τοῦ ὕπνου σου.

Ἀλλὰ ἐκείνη μὲ τὴν μελωδικήν της φωνὴν ἀπήντησε:

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην οὔτε ἡσυχίας οὔτε ὕπνου, καὶ εἰμὸς εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ὅτι ὑπῆρξες δι' ἐμέ τὸσον περιποιητικὸς ὅσον καὶ ἀρροσιωμένος.

— Ἀλήθεια! Πόσον εἶσαι καταβεβλημένη... Ὅσο σὲ παρατηρῶ τόσο διακρίνω πόσον μετεβλήθης... δὲν θὰ εἰμωρέσῃς νὰ ἐξακολουθήσῃς, μ' αὐτὴν τὴν κατὰστασιν, τὸ ἐπίπονον τοῦτο ταξίδι. Θὰ μείνωμεν εἰς τὴν Κολωνίαν· μιᾶς νυκτὸς ἀνάπαυσις θὰ σὲ ζωογονήσῃ καὶ θὰ εἰμωρέσῃς νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς εὐθὺς τὴν ἐπιούσαν. Διὲς τὰ μάτια σου εἶναι γεμάτα δάκρυα.

— Ἐρρικ, ἐπανελάθεν ἡ ταλαίπωρος νὰ μὲ σταθερότητα τρυφεράν πρᾶγματι, εἰμαι κουρασμένη, εἰμαι λυπημένη... Ἀλλὰ τὸ ταξίδι μου ἐτελείωσε... δὲν θὰ ὑπάγω ἕως στὴν Κολωνίαν. Θὰ μείνω σὲ λίγο εἰς Σαίν-Κεντέν,

Ὁ κερωνὸς πίπτων αἰφνης πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πτωχοῦ Ἐρρικ δὲν θὰ τὸν κατέπληττε τόσο.

— Μένεις εἰς Σαίν-Κεντέν; Τί ἐννοεῖς; δὲν ἐννοῶ... Δὲν ἀνεχωρήσαμεν διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Σουηδίαν;

— Σὺ Ἐρρικ, θὰ ἐπιστρέψῃς μόνος σου· ἡλλαξὰ τὰ σχέδιά μου· θὰ μείνω εἰς Σαίν-Κεντέν. Ἐδέχθην τὴν θέσιν πρώτης διδασκαλίσσης, τὴν ὁποίαν μὲ ἐπρόσφερεν ἡ Κ. Βερτρὰν.

Εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ἐκπλήξεως ἐπανελάθε:

— Δὲν ἐννοῶ... Πῶς εἰμωρεῖς νὰ φαντάζεσαι τοιοῦτους μύθους μὲ τόσο ψυχραῖνον ὠμότητα! Ἐδέχθης θέσιν εἰς Σαίν-Κεντέν;... Αὐτὸ δὲν εἶναι ποὺ εἶπες;

— Αὐτὸ θέλω νὰ εἰπῶ αὐτὸ θάκῃ, διότι αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον κρέπει.

— Δὲν εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου, Μαρία! Ἀκουσέ με, μπορῶ νὰ ἐπιστρέψω μόνος χωρὶς ἐσέ; Τί θὰ πῇ ἡ Ἄννα;

Καὶ ἤρξανε ἡ ταραχὴ του καὶ ὁ ταλαίπωρος ἐκτύπα τὸ μέτωπόν του μὲ τὰς συσπωμέναις χεῖράς του.

— Ἐγραψα στὴν Ἄνναν ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μερικὰ χρόνια ἀκόμη εἰς Γαλλίαν...

— Ἀλλὰ εἶπε μὲ ἀπελπισίαν, τί θὰ τῆς εἰπῶ ὅταν μὲ ἐρωτήσῃ τὸ αἴτιον τῆς τόσο αἰφνιδίου ταύτης μεταβολῆς;

— Ἡσύχασε, Ἐρρικ, σὲ παρακαλῶ, ὁμιλεῖς τόσο δυνάτῃ ὥστε θὰ ζυπνήσῃς τὴν μικροῦλα ποὺ κοιμᾶται τόσο καλὰ στὴν κόγχη τῆς.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἤκουσε παρὰ τὸ πάθος τὸ ὅποιον ἔβραζε εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του.

— Μάλιστα! πῶς νὰ ἐξηγήσω αὐτὴν τὴν μεταβολὴν αὐτὴν τὴν ἐξαφνικὴν ἰδιοτροπίαν;

— Ἀποκάλεσέ το ὅπως θέλεις, τὸ ὄνομα δὲν προσθέτει τίποτε εἰς τὸ πρᾶγμα...

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, πότε ἔγραψες εἰς Σαίν-Κεντέν, εἰς Στοκχόλμην;

— Αὐτὸ ὀλίγον ἐνδιαφέρει. Ἐγραψα αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιώδες.

— Δι' ἐσέ, ἴσως! ἐφώνασε μὲ παραφορὰν, θέλω νὰ ξεύρω διατί δὲν θέλεις πλέον νὰ ἔλθῃς εἰς Στοκχόλμην μαζί μου;... διατί ἡλλαξες αἰφνιδίως;... διατί δὲν μὲ τὸ λέγεις παρὰ μόνον τὴν τελευταίαν στιγμὴν!

— Ἀφῆσε τὸ χέρι μου, Ἐρικ, εἶπε μὲ ἀπελπισίας φωνήν, μὲ πονεῖς· δὲν σὲ ἐκοινοποίησά ἐνωρίτερα τὰ σχέδιά μου διότι δὲν ἤθελα νὰ σὲ ἴδω προσπαθοῦντα νὰ μὲ κάμῃς νὰ τὰ ἀλλάξω...

— Ἀλλὰ, εἶπε, διακόπτων περιπαθῶς, ἀλλὰ εἰμωροῦν νὰλλάξουν! Θὰ ἀλλάξουν!

— Ὁχι, Ἐρικ, αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν· ἐτήλε-γράφισα τὴν κ. Βερτρὰν ἐσχάτως· μὲ περιμένει.

— Τηλεγράφησες... ἀλλὰ πότε; Θέλω νὰ τὸ μάθω... Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ φέρεσαι τοιοῦτοτρόπως πρὸς ἐμέ... Μαρία; Ἡ φωνὴ τοῦ δυστυχοῦς τρέμουσα ἀπὸ ὀργὴν στὰς ἀρχὰς ἐσθῆσε μὲ πνιγμοὺς λιγμούς.

— Τί παράξενοι πού είσθε σεις οί άνδρες !... Θέλετε πάντοτε γεγονότα, όνόματα, ήμερομηνίας...

‘Η παρχορά τοῦ Ήρικ κατέπεσεν αἰφνιδίως. ‘Απελπισία συνκεντρωμένη, οἰκτροτέρα ἀπὸ τὴν οὐγγὴν τοῦ διεδέχθη τώρα τὰς φωνὰς καὶ τὰς παράφρονας χειρονομίας... ὠμίλει σχεδὸν καθ’ ἑαυτὸν ἐπαναλαμβάνων :

— “Αν μὲ πῆς τὴν ἡμέραν... ἐάν μὲ τὴν ἔλεγες, θὰ ἤξευρα... εἰξεύρω. Καὶ ἔκρυπτε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰς χεῖρας του... ἔπειτα μὲ πικρίαν ἀληθῶς εἰλικρινῇ :

— Τὴν Τρίτην εἶπα πράγματα διὰ τὰ ὅποια πικρὰ μετανῶω... ἦτο κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἀπὸ τὴν ἀξέχαστον ἐκείνην συναυλίαν... Εἶχαμε ἀφήσει τὴν γῆν, μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πῇ... ἐκεῖναι αἱ ἀρμονίαι εἰσέδυσαν εἰς ὅλας τὰς ἴνας μας, μαλαζουσαι τὰς πτωχὰς μας καρδίαις... Δὲν ὑπῆρχε τίποτε πλέον δι’ ἐμὲ πρὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, οὔτε ἔργα, οὔτε φιλοδοξία, οὔτε δεσμοὶ, οὔτε καθήκοντα, οὔτε οἰκογένεια, οὔτε πατρίς !

Μόρον τὸ παρόν ! ἐγέμιζε ὅλα αὐτὰ τὰ κενὰ καὶ ἐφώτιζε τὸ ὄνειρόν μου !... ‘Η ὁμοιότης αὐτῇ... ἡ ἀξιολάτρευτος καὶ κατηραμένη, συνετέλει ἐν ἀγνοίᾳ μου νὰ μὲ καταστρέψῃ, παραπλανῶσα τὰς αἰσθήσεις μου σκοτιζούσα τὸν νοῦν μου ἐξουθενίζουσα τὴν συνείδησίν μου.

‘Εν σοί, Μαρία. ἐπὶ ἀνέβλεπα ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σφίξω ἐπὶ τῆς καρδίας μου καὶ νὰ τὴν δώσω τὰ τρυφερώτερα ὀνόματα... Καὶ σὺ, Μαρία, ἔμενες ἀπροσπέλαστος εἰς τὴν ἄσπιδόν σου λευκότητα ! Τόσον ἀγνή, ὥστε δὲν τολμούσα νὰ ἐγγίσω τὸ χέρι σου ! Καὶ ὅμως μὲ κρατεῖς τόσον σφιγτὰ, τόσον ἰσχυρά ! ‘Η ζωὴ μακρὰν σοῦ δὲν ἀξίζει νὰ τὴν ζήσῃ κανεὶς...

Προσεπάθει νὰ τὸν σταματήσῃ ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωνε.

— ‘Απὸ τὰς μεθυστικὰς ἐκείνης ὥρας κατὰ τὰς ὁποίας μόνος ἐγὼ ἤμην ἐνοχος... δὲν ἠθέλησες νὰ μὲ ξαναἰδῇς... Μῆγραφες ὅτι ἐπασχες ἀλλ’ ὅτι θὰ ἀνελώρεις μαζί μου σήμερον κατὰ τὴν συμφωνίαν μας.

— Καὶ δὲν σὲ γέλασα, ἀδελφὲ μου, κατώρθωσα νὰ ταξιδεύσω μαζί σου,

Τὰ ἐνστικτα ἀγρίου ἀνθρώπου πού ὁ καθεὶς κρύπτει μέσα του ἐξύπνησαν αἰφνης εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ εἶπε μὲ πείσμα :

— Εἶσαι ἀκλόνητος, εἶσε ψυχρὰ, δὲν ἔχεις καρδιά... σὰν ὅλες τίς ἄλλες ! Τὴν προσβολὴν αὐτὴν τὴν ὁποίαν ἔκρινε ὀλίγον δικαίαν, ἠκολούθησε μακρὰ σιωπὴ !

— Καὶ ἂν δὲν μπορῶ νὰ φύγω χωρὶς ἐσέ !

— Δὲν πρέπει νὰ ἐπιμένεις εἰς τοιαύτας σκέψεις, δὲν μὲ εἶναι δυνατόν νὰ μένω μαζί σου... μαζί σας.

— ‘Αλλ’ ἀπρὸ σὲ ὠρκίσθην ὅτι ποτὲ, οὐδεμίαν λέξις δέν...

Μελαγχολικῶς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀλλὰ μὲ γενναϊότητα ἐπανέλαθε :

— Πιστεύουν ὅτι θὰ κρατήσουν τὸν ὄρκον τους, ἀλλὰ μέσα στὴ καρδίᾳ τους, τὸν καταπατοῦν ὅπως δὴποτε εἶναι ἐπιτοκία, εἶναι ἐξαπάτησις τῆς τιμῆς.

— Μαρία, ἐάν δὲν ἔλεγα τίποτε τὴν Τρίτην θὰ ἤρχετο μαζί μου ;

— “Οχι, ἀπήντησεν ἀπλούςτατα.

Καὶ ἀνεστηλώθη ὀλίγον ὥς διὰ τὰ ἐπαυξήσῃ τὴν σταθερότητά της μὲ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς στάσεως.

— ‘Ο καθεὶς ἀπὸ τοὺς δύο μας θὰ παλέσῃ χωριστὰ, θὰ ἀγωνίζεται καθ’ ἐκάστην ἐν ἀνάγκῃ τὸν καλὸν ἀγῶνα, θὰ δεχθῇ τὴν ὑπαρξίν ὅποια μᾶς ἐδόθη ἢ ὅποιαν τὴν ἐδημιουργήσαμεν...

— Καὶ ἡ εὐτυχία ! διέκοψε ὁ ἀδυνατώτερος ἀπὸ τοὺς δύο.

— Δὲν πρόκειται περὶ εὐτυχίας, ταλαίπωρέ μου φίλε, ἀλλὰ περὶ τῆς ὑπάρξεώς μας· ἐξαρκᾶται ἀπὸ ἡμᾶς πάντοτε νὰ τὴν καταστήσωμεν εὐθεῖαν, ἀληθινὴν ἢ ἐπισφαλῆ καὶ ἐνοχον. Νὰ τὴν θέσωμεν ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν αἰσχύνην καὶ ἀπὸ τὴν ἐνοχλήν ἢ νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ κυλισθῇ εἰς τὸν βόρβορον... “Οσον διὰ τὴν εὐτυχίαν, πρὸς τί νὰ τὴν λογαριάζωμεν ; Δὲν εἶναι δι’ ὅλον τὸν κόσμον... πρέπει νὰ μάθωμεν νὰ τὴν παραβλέπωμεν.. νὰ δυνάμεθα νὰ τὴν ἀποκηρύξωμεν.

— Αὐτὴ δὲν εἶναι ζωὴ... ἐπιθύρσειν ὁ γείτων μου, μὲ τὸ μέτωπον σκυμένον πρὸς τὴν γῆν.

Δὲν μὲ ἦτο πλέον δυνατόν νὰ παρίσταμαι εἰς τοιαύτην σκηνήν, ἠγέρθην καὶ πῆρα τὸν ὁδοιπορικόν μου σάκκον ἀπὸ τὸν ὅποιον ἔσειρα τὸν ὁδηγόν. ‘Απὸ τὰς κινήσεις μου οἱ συνοδοιπόροι μου ἐνόμισαν ὅτι ἐξύπνησα καὶ προσπάθησαν νὰ περιμαζοχθοῦν. ‘Ο νεανίας βλέπων με νὰ ξεφυλλίζω τὸ βιβλίάριον προσεποιήθη ὅτι αἰφνης κάτι τοῦ ἤλθε στὸν νοῦν, μὲ ἐπλησίασε καὶ μὲ πολλὴν εὐγένειαν μὲ ἐζήτησε γαλλιστὶ τὴν ἄδειαν νὰ συμβουλευθῇ τὸν ὁδηγόν μου :

— Θέλω νὰ ἰδῶ εἰς τὰς πόσας φθάνομεν εἰς Σαίν-Κεντέν.

— Θὰ φθάσωμεν σὲ μισὴν ὥραν, τοῦ ἀπήντησε δίδουσα τὸ φυλλάδιον, θὰ σταθοῦμε δέκα-πέντε λεπτὰ καὶ εἰμπαρεῖ κανεὶς νὰ φάγῃ.

Τότε ἡ Μαρία ἀποτεινομένη πρὸς ἐμὲ γαλλιστὶ πάντοτε μὲ εἶπε :

— Ἐγὼ θὰ μείνω εἰς Σαίν-Κεντέν· ἀλλὰ ὁ ἀδελφός μου θὰ ὑπάγῃ μακρότερα.

‘Εκεῖνος μοῦ ἀπέδωκε τὸν ὁδηγόν μὲ εὐγενέστατον τρόπον καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὴν θέσιν του.

— Ἀκόμα μὲλις μισὴ ὥρα... Τὰ δεκαπέντε λεπτὰ τοῦ σταθμοῦ δὲν λογαριάζονται.

— Δέν πρέπει νά τά λογαριάζωμεν. Θά ἔλθουν νά μέ πάρουν ἀπό τόν σταθμόν. Τό οἰκοτροφεῖον τῆς κ. Βερτράν εἶναι ἔξω ἀπό τήν πόλιν, δέν μπορῶ νά ἀρ-
γοπορῶ τά ἄλογα, πρέπει νά ἀναχωρήσω εὐθύς.

— Ἀκόμα μερικά λεπτά καί ἔπειτα μόνος ἐφ' ὅρου ζωῆς...

— Ἐφ' ὅρου ζωῆς...

Ἐκεῖνος ἐπανέλαβε :

— Εἶσαι ἐλευθέρα, Μαρία, θά συναντήσης γρή-
γορα ἡ ἀργία... ἐκεῖνον τόν ὅποιον θά εἰμπορῆς ν' ἀ-
γαπήσης... εἰς τόν ὅποιον θά θελήσης νά ἀνήκης...
ὁ ὅποιος θά σέ κάμῃ εὐτυχῆ...

— Ποτέ! . .

— Θά μέ γράφης; . . . μ' ἐπιτρέπεις νά σέ ἀ-
παντῶ;

— Ἴσως εἶναι καλλίτερον νά γράφω πάντοτε στήν
"Αννν... αὐτή πάντοτε θά ξεύρῃ πού εὐρίσκουμαι... τί
κάμω καί δι' ἐκεῖνης, Ἐρικ, θά μέ στέλῃς τὰς ἀνα-
μνήσεις σου...

— Πιστεύεις ὅτι μπορῶ νά ζήσω μ' αὐτά τά
ψύχουλα.

— Πρέπει...

— Πού βρίσκεις αὐτήν τήν σταθερότητα, Μαρία;
Ἐγώ πού ἔπρεπε νά εἶμαι ἰσχυρός ὑποκύπτω εἰς τήν
θλίψιν, αἰσθάνομαι τόν ἑαυτόν μου ἀδύνατον σάν παι-
δί, ἄνανδρον ἐμπρός εἰς αὐτήν τήν θυσίαν!

— Θάρρος, ἀδελφέ μου! μὴ μέ κάμῃς τόν χωρι-
σμόν σκληρότερον ἀπό ὅ, τι εἶναι. . δέν εἶσαι ὁ μόνος,
πού ὑποφέρεις ἀπό τήν ἐγκατάλειψιν, ἀπό τήν μονα-
ξιά, ἀπό τήν ἐξορία!

Ἐξηντηλήμενη ἡ ταλαίπωρος νέα, ἐκάλυψε μέ τὰς
χειρας τὸ πρόσωπόν της καί ἔκλειε σιωπηλῶς.

Τὸ σφύριγμα τῆς μηχανῆς μᾶς ἔκαμε νά ἀντρι-
χίσωμεν καί οἱ τρεῖς.

— Εἴμεθα εἰς Σαίν-Κεντέν, εἶπα μέ ἀμηχανίαν.

Ἄ! τοῦλάχιστον δέν θά περνευθῶ εἰς τήν ἀγω-
νίαν ταύτην, δέν θά ἐνοχλήσω μέ τήν παρουσίαν μου
τοὺς θλιβεροὺς των ἀποχαριετισμούς.

Ἐχαίρετσα τήν δυστυχισμένην συμπατριώτισάν
μου καί ἐξῆλθον βιαστικῇ ἀπό τήν ἀμαξάν, ἐπιθυ-
μοῦσα ν' ἀπομακρυνθῶ, νά μὴ ἀκούσω πλέον!

Πράγματι ἰδιωτικῇ ἀμαξᾷ περίμενεν εἰς τήν αὐ-
λήν τοῦ σταθμοῦ. τοὺς εἶδα καί τοὺς δύο νά διευθύ-
νουνται πρὸς αὐτήν· εἶχε ξαναφορέσῃ τὸ μεγάλο της
καπέλλο τὸ ὅποιον ἔκρυπτεν ὀλόκληρον τὸ πρόσωπόν
της, ἐκεῖνος ἔφερε τὸν σάκκον της. Τήν στιγμὴν
κατὰ τήν ὁποίαν ἔμβαινε εἰς τὸ ὄχημα τήν εἶδα νά
βγάλλῃ τὸ χεῖρόν της καί νά τείνῃ τὸ χεῖρ της εἰς
τὸν ἀδελφόν της ὁ ὅποιος μέ κατήφειαν τὸ φίλησε.

Ἐκλείσαν τὰς θυρίδας ἡμεθα εἰς τὸ ἴδιον διαμέ-
ρισμα εἰς τὸ ὅποιον εἶχαμεν ὑποφέρει—εἰς διαφόρους
στασμούς,—ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὑποφέρει ὅλοι μαζί. Ὁ

γείτων μου ἀντεπάλαυε κατὰ τῆς ἀπελπισίας
του ἐνῷ τὰ συσπώμενα χαρακτηριστικά του, τὸ ὠ-
χρόν του μέτωπον τὰ πυρρωμένα μάτια του ἐπρόδι-
δαν τήν θλίψιν.

Ἐνα βιβλίον τὸ ὅποιον ἔπесен ἀπὸ τὸν σάκκον
μου ἔγινε ἀφορμὴ νά ἀνταλλάξωμεν ἀσημάντους τι-
νὰς φράσεις. Μοὶ ἔφάνη ὅτι ἐπροσπάθει νά ξεχασθῇ,
νά ξερριζώσῃ τὰς σκέψεις του.

Κατώρθωσε νά ὁμιλήσῃ περὶ τῆς Σουηδίας, μέ
περιέγραψε τήν ὥραίαν τοποθεσίαν τῆς Στοκχόλμης.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐφθάσαμεν εἰς Μωμπέζ. Ὁ συμ-
πατριώτης μου μ' ἔδωκε τὸ ἐπισκεπτήριόν του ζητῶν
συγγνώμην διὰ τήν βάρβαρον ὀρθογραφίαν τοῦ ὀνό-
ματός του. Πῆρα τὸ ἐπισκεπτήριον χωρὶς νά τὸ δια-
βάσω, καί τοῦ ἔσφιξα τὸ χεῖρ.

Ὁ σύζυγός μου μ' ἐπερίμενεν εἰς τὸν σταθμόν, μ'
ἐβόηθησε νά καταβῶ καί ἀνεχωρήσαμεν εὐτυχεῖς
διότι ἐπαναβλεπώμεθα.

Ὅταν τὸ ἐσπέρας ἐτίναξεν τὸ φῶμαί μου τὸ ἐπι-
σκεπτήριον τὸ ὅποιον εἶχα λησμονήσῃ ἔπесен πρὸ τῶν
ποδῶν μου... ἴσως θ' ἀνεγνώριζεν τὸ ὄνομα τοῦ δυ-
στιχοῦς μου συνταξιδιωτοῦ...

Δέν θά τὸ διαβάσω... εἶναι τὸ μόνον τὸ ὅποιον
ἤμπορῶ νά κάμω τώρα... Τὸ πῆρα ἀπὸ καταγῆς, τὸ
ἔσχισα εἰς μικρὰ κομματάκια καί τὸ ἔριψα ἀπὸ τὸ
παράθυρον.

— Τί σχίζει ἐκεῖ ἡ γυναικοῦλα μου μέ τόσον πεί-
σμα; ἠρώτησεν ὁ σύζυγός μου εἰσερχόμενος, καί
διατί φαίνεται τόσον μελαγχολικῇ ἀφοῦ εἴμεθα μαζί;

— Σκέπτομαι ὅτι εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς, σκέπτο-
μαι ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δέν ἔχουν καί
δέν ἤμποροῦν νά ἐλπίσουν διόλου εὐτυχίαν... σκέπτο-
μαι μίαν δύστυχην ἱστορίαν χωρὶς ὄνομα.

(Κατὰ μετάφρασιν Ν.).

Rust Roest.

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν «Ἐπιγραμμάτων [μου]».

Sub rosa...

Καινούργιο ρόδο, ἀθώρητο ἀπὸ ἀνθρώπου μάτι,
φέρειναι ὁ Ἐρωτας κρυφά, στὸν ἄφωνο Ἀρποκράτη.
Καὶ κεῖνες, δίχως μίλημα, τὸ λέει στὸ παιδί της
πῶς θά κρατᾷ μυστικὰ τὰ ἔργα τῆς Ἀφροδίτης.

Κρήνα καθάρια, κρυσταλλῇ, μέ τῇ δροσίᾳ μου ἐξοῦσα,
μὰ ὁ κερυνὸς Σου μᾶκαψε, φωτιὰ μαυροματούσα.
Μὲ κλαίγουν ξένοι καί δικοὶ τὸν ἀστραποκαμένο,
καί γώ... νὰστράψῃς μὴ φορὰ ἀκόμα περιμένο.

Ἄς κλείσουνε τὰ μάτια μου... ἂν εἴτανε καθρέφτης,
τὰχα μονάχα γιὰ τὰ Σέ, πεντάμορφη, νά πέφτῃς
καί μέσα νά κοιτάζεσαι, ἀφοῦ κερά των ἦσουν.

Μὰ τόρα βρίσκεσαι μακριά... ἂς κλείσουνε, ἂς κλείσουν!

I.N.F.